

La Pedra de l'Encant

Granollers

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Plaça de la Porxada, 08400-GRANOLLERS
Emplaçament: Al centre de Granollers, al costat de ponent de l'edifici de la Porxada.

Coordenades:

Latitud: 41.60816
Longitud: 2.28765
UTM Est (X): 440644
UTM Nord (Y): 4606517

Classificació

Número de fitxa: 08096-2
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia: Element urbà
Estil / època: Modern
Segle: XVI?
Estat de conservació: Regular
Notes de conservació: No presenta un bon estat de conservació
Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Ornamental
Titularitat: Pública
Titular: Ajuntament de Granollers, Plaça de la Porxada, 6, 08400-GRANOLLERS
Autor de la fitxa: ARQUEOCIÈNCIA - J. M. Huélamo
Data de registre de la fitxa: dg., 01/07/2001 - 02:00

Descripció

Pedra cilíndrica de gres d'uns 105 centímetres de diàmetre per 35 cm de gressor d'aflorament, que actualment es troba al terra, al costat del sòcol d'una de les columnes de sustentació de l'edifici de la Porxada, a ponent (PATRIMONI, 1985; TINTÓ, 1996).

Història

Miquel Joseph, al programa de la impremta per la Festa Major de l'any 1928, fixa el que la memòria popular creu conèixer sobre el tema. Segons això, el 1413-1414, sant Vicenç Ferrer passà per Granollers, i predicà des del damunt d'aquesta trona. Per cridar l'atenció dels oients, i com a recurs oratori, llença la sentència que esdevindria llegenda, segons la qual "la pedra de l'encant la portà una riuada, i una riuada ha d'endur-se-la". Aquesta versió situa cronològicament la seva presència 170 anys abans de la construcció de la Porxada. Per altra banda, Sant Vicenç Ferrer tingué gran predicament, i el sant de barri de la plaça li estava dedicat fins fa ben pocs anys. Una altra possibilitat fóra que formés part dels materials de construcció de la Porxada, construïda el 1586. La pedra de la llotja de gra fou portada de la pedrera de puig Llunell de Mont-ras (Puiggraciós), municipi actual de l'Ametlla del Vallès. Hauria quedat com a material sobrer després de fer-se les sotabases i fonaments per assentar les columnes. Si bé la procedència és compromesa, i ha pres reflexos de llegenda o encanteri, encara que l'origen del seu nom és més planer. A l'entorn d'aquesta pedra carismàtica s'hi feien uns encants barcelonins en miniatura, i al damunt s'hi enfilaven els marxants i venedors per cantar les excel·lències dels seus gèneres. Així la grossa mola esdevenia trona per als pregoners o nuncis, i pedra de l'encant per als mercaders. L'agost de l'any 1928, amb motiu de les obres d'urbanització de la plaça, es treu del seu lloc i l'enterren uns metres més enllà davant del Portalet. L'abril de l'any 1930, la Casa del Vallès de Barcelona, visita oficialment la ciutat de Granollers, i Joan Montllor, president del Centre Excursionista del Vallès, de Sabadell, demanà al senyor alcalde, Albert Rosàs, que fos reposada en son lloc la cèlebre "pedra de l'Encant". No va ser, però, fins el dia 12 de desembre de 1930, amb l'alcalde Esteve Camillo, que la pedra de l'Encant va recobrar el seu setial (TINTÓ, 1996). Aquest era el lloc de venda de pinyons d'en Pere Canal Barnils anomenat el Pinyoner qui després d'anar a recollir pinyons i torrar-los es situava aquí per vendre'ls. Com quant es torren els pinyons queden una mica oberts, els venia amb un clau aixafat de la punta que servia, si es ficava a l'esclatxa del pinyó per obrir-los (GARCIA-PEY, 1990).

Bibliografia

PATRIMONI (1985) Patrimoni Històric Arquitectònic. Granollers: Caixa de Crèdit Granollers.
TINTÓ, Lluís (1966) "La Pedra de l'Encant", El 9 Nou, dilluns, 15 de juliol de 1996-El Calaix, p. 26.
GARCIA-PEY, Enric (1990) Recull onomàstic de Granollers: Motius, topònims, nomenclatura, Estudis de Granollers i del Vallès Oriental, Núm. 3, Granollers, Ajuntament de Granollers.

